

La tria per Andreu Loncà

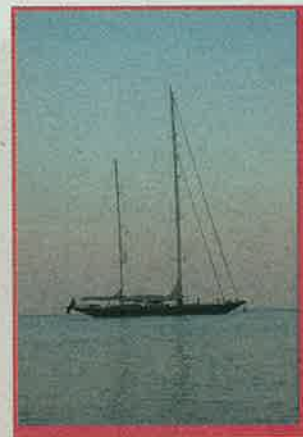
SETEMBRE

Quan aparegui imprès aquest article dominical, l'estiu roent de sol ja estarà a les acabances. Setembre, amb la declinació de la llum que el caracteritza, tornarà a reprendre les feines, els deures, els costums i el viure regulat pel treball. Setembre és l'inici de tots els retorns a casa després de l'oci estival. Una certa manera d'anar tancant la porta de l'estiu solar. Esperem que enguany, les eleccions siguin l'inici d'una època nova i independent per a Catalunya, i, de retruc, una millora per a Espanya. Una altra manera d'obrir la porta del futur.

Mentrestant, escric aquest paper amb les persianes tirades de finals d'agost, amb les primeres figures dolces de coll de dama, amb el record intens de les postes blaves de la platja del Trabucador, i amb el desig optimista, escoltat en els llavis islandesos, segons els quals, la seva

frase més repetida és "això ho arreglarem". M'agrada aquest posat somrient i diligent de qui en l'agonia més tibant pensa que feliçment farem el possible perquè tot es deslligui; perquè les crisis s'estovin i provoquin no una tragèdia sinó una obra nova; perquè puguem pujar les escales del futur amb alegria. Una certa disciplina de l'esperit que acabi en actes fundadors de noves conjuntures. Un cert dibuix intel·lectual del futur que mogui la societat.

A la llarga platja del Trabucador, amb la omnipotència del mar i la llum, davant per davant de la ciutat de Sant Carles de la Ràpita, amb el Mediterrani embravit i sense terme a llevant, amb la plàcida badia soma a ponent, mirem com la posta esdevé una pau lenta i assossegada. Ataràxia, en diuen els filòsofs.

CAPVESPRE.
Un vaixell ancorat davant per davant de la platja del Trabucador, al Delta de l'Ebre.

Un tenaç pescador de canya, cofat amb barret, no para de tirar l'ham al cap al tard mentre ens submergim en l'aigua encara calda de l'estiu. Abans hem dormit la migdiada a la sorra, bressats pel mar. Travessem les algues fins al bell mig del mar interior. Ara els núvols tapen el sol damunt del massís del Montsià.

De tant en tant, unes ullades de llum semblen una pintura religiosa: matisos i raigs esbiaixats.

L'esperit en remull s'aquieta: xerrem, riem, mirem els reflexos lluents que l'aire del sud arrixa en forma de fulles de llum blava. Mirant-nos i admirant el cel i l'aigua sembla impossible que no hi hagi aquest setembre un gran espai per a l'esperança. Per a nosaltres com a poble i com a persones que tramuntem un altre setembre de la nostra vida.

